

Entre bigudins de colors, cabells i tovalloles

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

No li agradava gens anar a la perruqueria, però li agradava molt la seva perruquera. Per això, quan va trobar que el serrell li començava a caure damunt dels ulls, tot i la mandra inicial, no s'ho va pensar dues vegades i se n'hi va anar.

Quan va arribar, ella estava fent el color a una altra clienta, i el va advertir que potser s'hauria d'esperar una estona. Però ell va dir que no li feia res, que ja era allà i que tenia temps.

Va treure el mòbil i va començar a llegir el diari esportiu del qual s'havia instal·lat l'app en primer nivell per poder-s'hi connectar immediatament s'asseia a la tassa quan anava al lavabo. Va mirar a quina hora jugava el Barça aquell cap de setmana, va buscar la llista de convocats per al partit, va llegir el resum de la roda de premsa que l'entrenador havia fet el dia abans i, de tant en tant, aixecava els ulls de la pantalla per mirar-la dissimuladament com feinejava sensual darrere la clienta del cap embolicat amb paper film.

Quan ja havia passat mitja hora ben bona i, tot i les distraccions, l'home es començava a impacientar una miqueta, ella el va cridar i el va fer passar al rentacaps on una de les aprenentes ja l'esperava.

No cal dir que això el va decebre força perquè, precisament, el massatge al cap que li acostumava a fer la mestressa quan el tenia ben ensabonat, fent-li lliscar els dits entre els cabells,

concentrant-se en un moviment circular a les temples que, de tant en tant, li fregava els lòbuls de les orelles, a la seva edat i en la seva circumstància de pare de família nombrosa atabalat, era gairebé un plaer sexual.

La jove perruquera també li va fer el massatge, i no pas malament del tot, però no era el mateix. Tot i això, aquesta vegada va poder experimentar un gaudi diferent que, si bé no compensava les mans expertes de la propietària, també el va reconfortar, ja que aleshores va poder-se-la mirar sense necessitat de discreció, mentre les terminacions nervioses del seu cuir cabellut, seduïdes pel tacte d'aquelles mans alienes, enviaven estímuls de plaer al seu cerebel en ignició.

Quan la noia li va haver eixugat el cap i li va dir que es podia aixecar, la mestressa ja s'acostava amb la seva rialla encantadora a la cara i les tisores a la mà.

El va fer seure davant d'un mirall i, situant-se al seu darrere, el va mirar als ulls en el reflex i li va demanar què volia que li fes.

Atabalat per la pregunta, va gargamellejar per fer sortir la veu, i li va dir que el de sempre, intentant somriure-li naturalment.

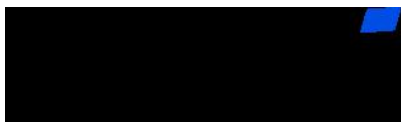
Va ajustar-li el coll de la bata que li havien fet posar abans de rentar-li el cap, es va concentrar i, mentre començava a tallar, es va interessar per com li anava la vida, encetant aquella conversa cordial que, producte de la seva temperatura neuronal, a ell li semblava sempre íntima i confidencial.

L'home va parlar del temps que feia i la noia de com passava el temps, mentre ell pensava en tots dos fent l'amor rebolcats per terra, entre els seus propis cabells, bigudins de colors i tovalloles, i ella en què ja no sabia com pentinar-lo per poder dissimular aquella clariana cada vegada més extensa que tenia al seu davant.

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió,

la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de danza amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle 'Las estaciones'.